

A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

red hill

JAMIE
MCGUIRE

Dream
válogatás

Scarlet és két lánya egyedül néznek szembe a mindennapok nehézségeivel. Nathant elhagyta felesége, és már nem emlékszik, milyen érzés szerelmesnek lenni; csak kislánya, Zoe tartja benne a lelket. Miranda legnagyobb gondja az, hogy az új VW Bogara nem elég nagy ahhoz, hogy nővérével és két barátjukkal elmenekülhessenek egy hétvégére a záróvizsgák elől. Három idegen, mégis közös a sorsuk.

Amikor a világ minden pontjáról jelentések jönnek egy halálos járványról, mely nemcsak öl, de élőhalottá változtatja a fertőzötteket, ezek a hétköznapi emberek rendkívüli körülményekkel szembesülnek, és sorsuk hirtelen összefonódik. Mikor rájönnek, hogy nem tudnak elfutni a veszély elől, Scarlet, Nathan és Miranda kétségbeesetten kutatnak menedék után egy félreeső, Red Hill nevű farmon. Itt kell szembeszállniuk a rájuk támadó zombik seregével, és küzdeniük a saját életükért, ami egyben az emberiség túlélését is jelentheti. De amikor vége a világnak, túlélhet-e a szeretet?

JAMIE MCGUIRE olyan könyvek szerzője, mint A Sötétség és Fény angyalai trilógia vagy a Gyönyörű sorscsapás sorozat kötetei. Írásai megjelenésük után azonnal a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal könyves sikerlistáinak élére kerültek.

Ebben a könyvében formabontó módon a romantika mellett az akció is helyet kap. Egy merőben új téma, de a Jamie-től megszokott színvonal.

Tudjon meg többet a regényről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Egy gyors tempójú apokaliptikus mese, megkapó karakterekkel és feszültséggel teli akciókkal.”

Booklist

„Folyamatos izgalom és feszültség. Egy kopár táj, ahol látszólag semmi esély a végzet ellen.”

Closer Magazine

„Az író nő nemcsak a szerelmes történetek világában érzi magát otthonosan, de a világvége és egy csapat zombi sem jelent neki nehézséget. Döbbenetesen teremt feszültséget, és az utolsó pillanatig izgulunk: túléli-e az emberiség a katasztrófát.”

Goodreads

„Zseniális ötlet, ahogy a külön-külön megismert főszereplők sorsa Red Hillben összefonódik, hogy harcba szálljanak az emberiségért.”

Barnes and Noble

„Ez a történet nem pusztán a túlélésről szól, hanem az emberi kapcsolatokról, az önfeláldozásról, a barátságról, a bajtársiasságról és a szerelemről.”

Amazon

JAMIE MCGUIRE

red hill

— részlet —

Prológus

Scarlet

Rövid figyelmeztető jelzés volt, éppen csak futólag említették. „A hullákat összeterezték és megsemmisítették”. A rádiós műsorvezetők elsütöttek pár viccet, azzal már jöhetett is a következő hír. Egy pillanatba telt felfognom, hogy a bemondónő mit mond a terepjárom hangszóróján át: *Vége*. Zürichben egy tudósnek *vége* sikerült olyasmit teremtenie, ami – addig a percig – csupán a képzelet szüleménye volt. Elias Klein a tudomány által ismert minden etikai kódexszel dacolva próbált meg éveken át életre kelteni egy holttestet, de nem járt sikerrel. Ő, aki valamikor a világ legintelligensebb embereinek élén állt, most nevetség tárgya lett. De aznap bünnöző vált volna belőle. Ha nem hal meg addigra.

Amikor ez elhangzott, a hátsó ülésen nyüzsgő lányaim vitatkozását figyeltem a visszapillantó tükörben, és alig hallottam a két szót, aminek mindent meg kellett volna változtatnia. Két szó, ami ha nem emlékeztettem volna éppen Halle-t, hogy adja át a kirándulásra szóló aláírt engedélyt a tanárnőjének, biztosan úgy felkavart volna, hogy padlógázt adva füstöltem volna el a járda mellől.

Hullák. Összeterelték.

Így azonban csak arra figyeltem, hogy harmadszor is a lányok szájába rágjam, hogy aznap Andrew, az apjuk hozza el

őket az iskolából. Utána egy órát autóznak majd Andersonba, a városba, ahol régen az otthonunk volt, és meghallgatják Bellmon kormányzó beszédét, amit Andrew tűzoltótársainak tart, miközben a helyi újság fotósa képeket készít. Andrew úgy gondolta, a lányoknak ez jó móka lesz, és én egyet is értettem vele, talán első ízben a válásunk óta.

Bár Andrew-ból néha hiányzott az érzékenység, kötelességtudó ember volt. Elvitte a lányokat, a tizenhármat épp, hogy betöltő Jennát, aki sokkal szebb (és hangyásabb) volt, mint ami a hasznára vált volna, és a hétéves Halle-t tekézni, étterembe vacsorázni, néha moziba, csak azért, mert úgy érezte, ez a dolga. Andrew számára a gyerekekkel való együttlét munka és nem élvezet volt.

Halle megragadta a fejemet, és maga felé fordította az arcomat, hogy édes puszikat nyomjon rá, én meg megigazítottam vastag lencsés, fekete keretes szemüvegét. Nem élveztem ki a pillanatot, nem sejtettem, hogy aznap oly sok minden történik majd, ami feje tetejére állítja a világot, és elválaszt minket. Halle félig kocogva, félig ugrálva ment végig az iskola bejáratához vezető járda, és közben hangosan énekelt. Egyetlen ilyen embert ismertem, mint ő, aki egyszerre tudott elviselhetetlenül taszító és ennyivalán édes lenni.

Néhány esőcsepp fröccsent a szélvédőre, és előrehajoltam, hogy alaposabban szemügyre vegyem a felhőtakarót a fejünk felett. Ernyőt kellett volna adnom Halle-nek. A könnyű kabátban bőrig ázik majd a kora tavaszi záporban.

Legközelebb az általános iskola felső tagozatos épülete előtt álltam meg. Jenna szórakozottan egy olvasási feladatról csevegett, miközben azzal a fiúval SMS-ezett, aki mostanában tetszett neki. Amikor beálltunk az iskolabejáratához kígyózó kocsisorba, még egyszer emlékeztettem, hogy délután az apja veszi fel a szokott helyen, csak előbb még elmegy Halle-ért is.

– Az első tíz alkalommal is hallottalak – jegyezte meg Jenna. A hangja a korabeli lányokéhoz képest kicsit mélyebb volt. Barna szeme üres tekintettel meredt rám. Testben ott volt, de lélekben ritkán. Vad képzelettel áldotta meg az ég, ami a legcsodálatosabb módon s véletlenszerűen ugrált, de újabban nem tudtam rávenni, hogy a mobilján kívül másra is figyeljen. Csak húszéves voltam, mikor a világra hoztam. Gyakorlatilag együtt nőttünk fel, és sokat nyugtalankodtam miatta, hogy mindent vagy bármit is helyesen tettem-e, de valahogy mégis jobbá vált, mint ahogy bárki is képzelte volna.

– Csak négyszer említettem. Ha tényleg hallottál, akkor mit mondtam?

Jenna felsóhajtott, és kifejezéstelen tekintettel lenézett a telefonjára. – Apa jön értünk. Szokott helyre.

– És légy kedves a barátnőjéhez. Azt mondta, legutóbb udvariatlan voltál.

Jenna rám nézett. – Az a régi barátnő volt. Az újjal még nem voltam nyers.

– Apád pár hete mondta – ráncoltam a szemöldökömet.

Jenna grimaszt vágott. Nem kellett mindig hangosan ki-
mondanunk, mit gondolunk, és tudtam, hogy ugyanarra gondol, amit én akartam mondani, mégsem tettem.

Andrew egy strici.

Felsóhajtottam, és előrefordultam. Olyan erősen szorítottam a kormányt, hogy a bütykeim elfehéredtek. Lélekben fogadalmat tettem a gyerekeimnek, amikor két éve aláírtam a válási papírokat, hogy soha nem pocskondiázom előttük Andrew-t. Még akkor sem, ha megérdemli, márpedig gyakran megérdemelte.

– Szeretek – mondtam, és néztem, ahogy Jenna a vállával kinyomja az ajtót. – Vasárnap este találkozunk.

– Aha – válaszolta.

– És ne vágd be...

A terepjáró megremegett a hangos csattanástól, ahogy Jenna bevágta az ajtót.

– ...az ajtót – fejeztem be. Felsóhajtottam, és kikanyarodtam az útra.

A Maine Streeten mentem a kórházba, ahol dolgoztam. Még most is erősen szorítottam a kormányt, és igyekeztem nem Andrew-t szidni minden gondolatommal. Muszáj bemutatnia a lányainknak minden nőt, akivel egynél többször lefekszik? Kértem már, könyörögtem, üvöltöztem vele, hogy ne tegye, de az kellemetlen lett volna számára, hogy a gyerekekkel közös hétvégékre ne vigye el az a heti barátnőt. Kit izgat, hogy hétfőtől péntekig együtt lehet a soros akárkivel. A hab a tortán az volt, hogy ha a nőnek gyerekei is voltak, akikkel Halle és Jenna együtt lehetett, Andrew kihasználta az alkalmat, és a hálósobában „beszélgetett” a csajával.

Forrt a vérem. Akár kötelességtudó volt, akár nem, egy seggfej volt, amikor hozzámentem, és mostanra még nagyobb seggfej lett.

Beálltam a dolgozóknak fenntartott parkoló utolsó rendes parkolóhelyére, a háttérben pedig hallottam egy mentőkocsi szirénáját, ahogy a sürgősségihez kanyarodik, és beáll a mentőkocsiknak fenntartott helyre.

Zuhogni kezdett. Felnyögtem, amikor láttam, hogy a munkatársaim műtőruhája ronggyá ázik, amíg átfutnak az utcán az oldalbejárathoz. Én meg fél háztömbnyire voltam.

HIHPV (Hála istennek, hogy péntek van.)

HIHPV

HIHPV

Mielőtt kikapcsoltam volna a motort, még bementek egy hírt a rádióban: egy Európában kitört járványt emlegettek. Visszatekintve mindenki tudta, mi folyik, de régóta viccelődtünk már rajta, és senki nem akarta elhinni, hogy valóban

megtörténik. Az élőhalottakról készült tévéműsorok, képregények, könyvek és filmek után érthetetlen, miért volt meglepő, hogy valaki elég zseniális és őrült volt ahhoz, hogy megpróbáljon zombit teremteni.

Tudom, hogy a világnak egy pénteken lett vége. Aznap láttam utoljára a gyerekeimet.

1. fejezet

Scarlet

Zihálva álltam, miközben a súlyos fémajtó egy dörrenéssel becsapódott mögöttem. Leengedtem a kezemet, és hagytam, hogy a víz a fehér csempepadlóra csepegjen. Korábban középkék kórházi ruhám most sötétkék volt, és teljesen átitatta az esővíz.

A tornacipőm cuppogott, ahogy léptem. Brr. Nincs sok rosszabb a vizes ruhánál és cipőnél, én meg úgy éreztem magam, mintha felöltözve ugrottam volna fejest egy medencébe. Még a bugyim is átvizesedett. Alig pár napja köszöntött be a tavasz, és egy hidegfront ért el minket. Az esőt repkedő, jeges haláltüskéknek éreztem.

Repkedő, jeges haláltüskék. *Horkantás.* Jenna teátrális leírásai kezdtek rám ragadni.

Átcsúsztottam a kártyaleolvasón a névkártyámat, és megvártam, míg a tetején a kis jelzőfény zöldre vált, éles csipogás hallatszik, majd egy hangos kattanással kinyílik az ajtó. Tiszta erőből kellett húznom a nehéz ajtót, hogy bejussak a főfolyosóra.

Többen is megértően mosolyogtak rám, ami némileg enyhített a megalázottságomon. Világos, ki érkezett éppen akkor a műszakváltásra, amikor megnyíltak az ég csatornái, és elöntöttek minket.

Kettesével rohantam fel a sebészeti osztályra, besurrantam a női öltözőbe, levetköztem, és világoskék műtőruhába bújtam. A kézzárító alá tartottam a tornacipőmet, de csak pár percig. A többi röntgenasszisztens már odalent várt. Nyolckor egy felső gyomor-bél traktus–vékonybél-átvilágítás várt, és a héten ügyeletes radiológus nagyon morgós volt, ha elmaradt miattunk.

Még mindig csikorgó tornacipőben siettem le a lépcsőn, aztán a főfolyosón a radiológiára. Útközben elrohantam a sürgősségi kétszárnyú ajtaja előtt. Chase, a biztonsági őr odaintett, amikor elmentem mellette.

– Szia, Scarlet – vetette oda félénk, halvány kis mosollyal.

Csak bólintással válaszoltam, mert jobban izgatott a felső gyomor-bél traktus időbeni elkészülése, mint a fecsegés.

– Beszélned kéne vele – jegyezte meg Christy, és Chase felé intett a fejével, amikor forgószélként elrohantam mellette és felkötött, hosszú, sárga fürtjei mellett.

Megráztam a fejemet, és továbbmentem a vizsgálóba. A padlóhoz ragadó talpam ismerős hangja hasonlóan ismerős ritmust vert. Bármivel is mosták fel a padlót, azzal ki akarták irtani az emberiség számára ismert legborzalmasabb baktériumokat, de az anyagtól ragacsos réteg maradt a padlón. Lehet, hogy azért, hogy emlékeztessenek minket, hogy ott van, vagy hogy újra fel kell mosni. A felső szekrényből báriumos kontrasztanyagot tartalmazó üvegeket vettem le, és feltöltöttem őket vízzel. – Ne kezd! Már mondtam, hogy nem. Tizenötnek látszik.

– Huszonhét, és ne viselkedj úgy, mint egy hárpia. Helyes srác, és megpusztul azért, hogy beszélhessen veled.

Pajkos mosolya dühítően ragadós volt. – Még gyerek – válaszoltam. – Hozd a beteget.

Christy elmosolyodott, és kiment, én meg gondolatban átvettem mindent, amit dr. Hayesnek az asztalra készítettem.

Jesszusom, de házsártos tudott lenni, főleg hétfőnként, és még inkább pocsék időben.

Szerencsém volt, hogy engem kedvelt. Még hallgatókórban otthoni takarítást vállaltam a radiológusoknál, rendszeren kerestem vele, és tökéletesen megfelelt, mivel heti negyven órát voltam a suliban. A dokik kemény faszik voltak, de mindenki másnál többször segítettek ki, amíg átevickéltem a váláson, hagyták, hogy a lányokat behozzam a munkahelyemre, és karácsonykor meg születésnapokon egy kis pluszpénzt is kaptam.

Dr. Hayes jól megfizetett azért, hogy kijártam kocsival a farmjára a kansasi semmi közepére, hogy a régi tanyaházát takarítsam. Hosszú volt odáig az út, de nagyszerűen kiszellőztettem a fejemet. Nem volt arrafelé mobilszolgáltatás. Se internet. Se forgalom. Se szomszédok.

Egyedül sokszor eltévedtem, míg Halle egy dalt nem írt az útbaigazításról. Hallottam a vékony kis hangját a fejemben, ahogy az ablakon hangosan és édesen kiénekel:

*Nyugatra a 11-es országúton
A mennyországba vezető utunkon
Északra a 123-as országúton.
123?123!
Menj át a határon.
Nincs vita, barátom!
Hagyd el a fehér tornyot,
Hogy mami felmossa a padlót.
Balra a temetőnél
Borzongó-beijedős!
Az első jobbra!
Úgy van!
Red! Hill! Úúúúúúúúúúúúúúúú!*

Azután már akár esett, akár fújt, odataláltunk. Még meg is jegyeztem párszor, hogy egy apokalipszis esetén tökéletes menedékhely lenne. Jennával totál rá voltunk kattanva a posztapokaliptikus dolgokra, és világvége-maratonokat meg felkészítő tévéműsorokat néztünk. Sosem tartósítottunk csirkét, és az erdőben sem ástunk be föld alatti tályt, de szívesen elnéztük, hogy mások meddig hajlandóak elmenni.

Dr. Hayes farmjánál biztonságosabb helyet elképzelni sem tudtam a túlélésre. A konyhaszekrények és a kamra mindig tele volt élelmiszerrel, a pince büszkeséggel töltött volna el egy fegyverbuzit. Az enyhén emelkedő hegyek között nem lehetett a farmházat észrevenni, és három oldalról búzatáblák vették körül. Az út a ház északi oldalától mintegy ötvenméternyire volt, és a vörös földút másik oldalán is búzatábla nyújtózott. Hátul volt egy hatalmas juharfa, de ezt leszámítva háborítatlanul, messze el lehetett látni. Remekül lehetett nézni a naplementét, de egy lélek sem közelíthette meg úgy, hogy a házban levők észre ne vették volna.

Christy kinyitotta az ajtót, és várta, hogy bejöjjön a beteg. A fiatal nő belépett az ajtón. Sovány volt – legalább tíz kilóval kevesebb a normálisnál –, a szeme beesett.

– Dana Marks, születési ideje nyolcvankilenc, tizenkettődik hó kilenc, jól mondom? – fordult Christy Danához.

Dana bólintott, és közben a vékony bőr alatt megfeszültek az inak a nyakán. A bőre betegesen szürke volt, amitől csak jobban látszott a szeme alatti lila árnyék.

Christy egy bő, vékony, kék köntöst nyomott a kezébe. – Menjen a függöny mögé, és vetközzön le bugyira. Nincs strassz vagy más piercing, ugye?

Dana megrázta a fejét, mintha mulattatta volna a feltételezés, aztán lassan hátrament a függöny mögé.

Christy felvett egy kazettát, aztán a terem közepén álló röntgenasztalhoz ment, és becsúsztatta a filmet az asztal felszíne és a vezérlés közti fémtálcába.

– Legalább annyit mondhatnál, hogy szia.

– Szia.

– Nem nekem, te süket. Chase-nek.

– Még mindig róla van szó?

Christy a szemét forgatta. – Igen. Helyes, jó állása van, még nem volt nős, nincs gyereke. Ja, és mondtam, hogy helyes pasi? Az a sötét haj... és a szeme!

– Barna. Folytasd. Kíváncsi vagyok, mersz-e még rátenni a barnára.

– Nem csak egyszerűen barna. Aranyló mézbarna. Most kéne elhappolnod, mielőtt lecsúszol róla. Tudod, hány szingli nő csorgatja a nyálát utána?

– Nem izgatom ezen magam.

Christy elmosolyodott, és a fejét csóválta, de megváltozott az arckifejezése, amikor megszólalt a csipogója. Levette a derekáról, és lenézett rá. – A francba. Át kell vinnem a C-kart a kettes műtőből dr. Pollard esetéhez. Figyelj, lehet, hogy kicsit korábban kell elmennem, hogy elvigyem Kate-et a fogszabályzó orvosához. Át tudnád venni a háromórás műtétet? Gyerekjáték az egész.

– Miről van szó?

– Csak egy kanülbeültetésről. Gyakorlatilag a C-kart kell kezelned.

A C-kar, ami az alakjáról kapta a nevét, megmutatja az orvosoknak, hogy élőben hol tartanak éppen a testben. Mivel sugarakat bocsát ki, nekünk mint röntgenasszisztenseknek kell ott állnunk, nyomnunk, húznunk a kart, és műtét alatt nyomnunk kell a gombot. Ez volt a dolgunk, meg az, hogy az orvos ne sugarazza túl a beteget. Nem bántam, ha át kellett

vennem, de istenverte nehéz volt. Christy, persze, ugyanezt megtette volna értem, ezért aztán bólintottam. – Természetesen. De add át a csipogódat, mielőtt elmész.

Christy felkapott egy ólomkötenyt, aztán otthagytott, hogy felmenjen. – Irtó rendes vagy. Dana kórtörténetét ráírtam a vizsgálatkérő lapra. Viszlát később! Kérd el Chase telefonszámát!

Dana lassan elővánszorgott a mosdóból, én pedig intettem neki, hogy üljön a röntgenasztal melletti székre.

– Elmagyarázta az orvosa a vizsgálatot?

– Nem igazán – rázta a fejét Dana.

Szívesen mondtam volna pár keresetlen szót. Nem fért a fejembe, hogy küldhet át egy orvos egy páciens magyarázat nélkül, ahogy az sem, miért nem kérdezi meg a páciens, hogy mi vár rá.

– Röntgenfelvételt készítek a hasról, aztán idehívom az orvost. Visszajövök, függőlegesbe állítom az asztalt, maga pedig állva megissza azt a pohár báriumot – mutattam a háttam mögötti pultra tett pohárra –, méghozzá kortyonként, az orvos utasítása szerint. Az orvos fluoroszkópia segítségével végignézi majd, hogy halad a bárium a nyelőcsőn át a gyomorba. A fluoroszkópia gyakorlatilag szintén röntgen, de felvétel helyett élőben videót kapunk a belső szervekről. Amikor ezzel végeztünk, hasonló módon végigvizsgáljuk a vékonybélét. Megissza a maradék báriumot, és felvételeket készítünk, miközben a bárium végighalad a vékonybélén.

Dana gyanakvoan nézte a poharat. – Rossz ízű? Sokat hányok, és semmi nem marad meg bennem.

A Christy macskakaparásával írt vizsgálatkérő lap ott hevert az üres poharak mellett a pulton. Felvettem, és a következő kérdésekre kerestem a választ. Dana csak két napja volt beteg. Felpillantottam rá, és szemet szúrt a külseje.

– Volt már korábban is ilyen beteg? – Válaszképpen a fejét rázta. – Járt valahol mostanában külföldön? – Ismét megrázta a fejét. – Volt Crohn-betegség a családban? Volt anorexiája? Bulímiája?

Tenyérrel felfelé elem nyújtotta a karját. Az alsó karon egy tökéletes harapásnyom látszott. Mindegyik fog felsértette a bőrt. Mély, kivörösödött lyukak pettyezték a kart, a félhold alakú nyomok egymás tükröképei voltak, de a harapások körül a bőr még mindig sértetlen volt.

A szemébe néztem. – Kutya?

– Egy részeg – nevetett erőtlenül. – Kedd este partin voltam. És éppen eljöttünk, amikor egy kint kószáló seggfej egyszerűen elkapta a karomat, és beleharapott. Ki is harapott volna egy darabot, ha a barátom nem üti le. Annyi időre ki is feküdt, míg megtaláltuk a kocsit, és elhajtottunk. Tegnap láttam a híradóban, hogy másokat is megtámadott. Még aznap este, ugyanabban a lakónegyedben. Csakis ő lehetett. – Láthatóan kimerülten ejtette le a karját. – Joey a váróban ül... és halálra rémült, hogy elkaptam valami veszettséget. Most jött vissza az utolsó afganisztáni bevetéséből. Bár már mindent látott, nem bírja, ha hallja, ahogy hányok – nevetett magában csendesen.

Vigasztalóan rámosolyogtam. – Megbízható pasinak hangzik. Ugorjon fel ide az asztalra, és feküdjön hanyatt.

Dana így tett, de segítség nélkül nem boldogult. Csontos keze jéghideg volt.

– Mit is mondott, mennyit fogyott? – kérdeztem, miközben megigazgattam az asztalon. Biztosra vettem, hogy helytelenül olvastam el Christy kórtörténet ismertetését a vizsgálatkérő lapon.

Dana elfintorodott, amikor a hideg asztal a gerincéhez és a medencéjéhez ért.

– Kér takarót? – kérdeztem, és már húztam is elő a vastag, fehér pamuttakarót a melegítőből.

– Igen. – Dana dorombolt, miközben beburkoltam a takaróba. – Nagyon köszönöm. Képtelen vagyok átmelegedni.

– Hasi fájdalom?

– Van. És erős.

– Hány kilót fogyott?

– Tízet.

– Kedd óta?

Dana felvonta a szemöldökét. – Higgye el, tudom. Ráadásul eleve sovány voltam. Ugye... nem gondolja, hogy... veszettségem van? – Próbálta nevetéssel elűtni, de kihallottam az aggodalmat a hangjából.

Elmosolyodtam. – Ha azt hiszik, veszettség, nem küldik át ide felső gastrointestinálisra.

– Hála az égnek – sóhajtott fel, és felnézett a mennyezetre.

Amint elrendeztem Danát, beállítottam a röntgenlámpát és a gépet a felvételkészítéshez, lenyomtam a gombot, aztán a filmet a képolvasóhoz vittem. A szemem le sem vettem a monitorról, olyan kíváncsi voltam, hogy bélelzáródásról van-e szó, vagy valami idegen test került a szervezetébe.

– Mit találtál, cimbora? – kérdezte David mögöttem állva.

– Nem vagyok biztos benne. Két nap alatt tíz kilót fogyott.

– Képtelenség.

– Nem az.

– Szegény gyerek – mondta, és a hangjából őszinte szánalom csendült ki.

David velem együtt figyelte, ahogy a kép kivilágosodott a képernyőn. Amikor Dana hasi röntgenképe betöltötte a képernyőt, Daviddal döbbenten bámultuk.

David az ajkához érintette az ujját. – *Képtelenség!*

Lassan bólintottam. – Nem az.

David a fejét csóválta. – Még sosem láttam ilyet... vagyis tankönyvekben igen, de... Jézusom. Micsoda pech.

A monitoron látszó kép mágnesként vonzotta a tekintetünket. És még sosem láttam senkit, akinek ilyen bélgázmintája lett volna. Még tankönyvben sem láttam hasonlót.

– Ma délelőtt sokat emlegették a rádióban azt a vírust Németországban. Azt mondják, mindenfelé terjed. A tévében olyan, mintha háború lenne. Pánikba esett emberek az utcákon. Ijesztő.

A homlokomat ráncoltam. – Hallottam, amikor ma iskolába vittem a gyerekeket.

– Ugye, nem hiszed, hogy ennek a betegnek is ez van? Nem mondták meg pontosan, mi ez, de ez itt – mutatott a képernyőre – lehetetlen.

– Te is éppen olyan jól tudod, hogy folyton új dolgokkal találkozunk.

David még pár percig meredt a képernyőre, aztán merengéséből magához térve bólintott. – Hayes csak rád vár.

Felkaptam egy ólomkötényt, belebújtam a karnyílásba, aztán a hátam mögött megkötöttem a szalagokat. Átmentem a leolvasó szobába, hogy áthívjam dr. Hayest.

Ahogy gondoltam, a monitora előtt ült a székében a sötét szobában, és halkán beszélt a diktafonba. Türelmesen megvártam az ajtaján kívül, míg befejezi, és végre felnéz rám.

– Dana Marks, huszonhárom éves, alhasi fájdalommal és szerda óta jelentős súlycsökkenéssel jelentkezett. Hajhullás is volt. Korábban nem volt se hasi betegség, se szívprobléma, nem voltak alhasi műtétei, se alhasi vizsgálatai.

Dr. Hayes feltette a képet, amit most készítettem, és összehúzott szemmel nézte. – Mennyire jelentős?

– Majdnem tíz kiló.

Csak enyhe meglepetés látszott rajta, míg a kép meg nem jelent a képernyőn, de akkor elsápadt. – Ó, istenem!

– Tudom.

– Hol járt?

– Ha úgy érti, hogy külföldön hol, akkor mostanában sehol. Viszont említette, hogy kedd éjjel egy parti után egy részeg megtámadta.

– Ez nagyon komoly. Látja itt ezt a gázkarikát? – mutatott a képernyőre. A tekintete felragyogott a felismeréstől. – Vena portae bélgáz. Nézze csak az epevezeték rajzolatát. Bámulatos. – Dr. Hayes előbb feldobott volt, majd egy másodperc alatt ki is józanodott. – Nem látok ilyet gyakran, Scarlet. Ennek a páciensnek nem sok jót jósolok.

Nagyot nyeltem, mert majd' megszakadt a szívem Danáért. Vagy súlyos fertőzése volt, vagy valami más elzárta vagy beszűkítette a bélrendszerében levő ereket. A belei gyakorlatilag elhaltak vagy elsorvadtak. Lehet, hogy már csak négy napja van hátra. Valószínűleg megpróbálnak rajta életmentő műtétet végrehajtani, de minden bizonnyal csak kinyitják, és visszazárják. – Tudom.

– Ki az orvosa?

– Dr. Vance.

– Felhívom. Mondja le a belgyógyászati vizsgálatot. Meg kell CT-zni.

Bólintottam, aztán a folyosón álldogáltam, míg dr. Hayes halkán elmondta dr. Vance-nek, mit talált.

– Rendben. Lássunk hozzá – állt fel a székéből. Mindketünknek időre volt szükségünk, hogy érzelmileg eltávolodjunk a beteg komor életkilátásaitól. Dr. Hayes a folyosón a vizsgálóba jött velem, ahol Dana várt. – A lányok jól vannak?

Bólintottam. – Az apjuknál töltik a hétvégét. Találkoznak a kormányzóval.

– Húha! – Dr. Hayes úgy tett, mintha lenyűgözné a hír. Ő már többször is beszélt a kormányzóval. – Az én lányaim is hazajönnek a hétvégére.

Elmosolyodtam, mert örültem a hírnak. A válása óta dr. Hayest Miranda és Ashley feleannyiszor sem látogatták meg, mint ahogy szeretne volna. Mindketten főiskolára jártak, komoly párkapcsolatban éltek, és az anyjukhoz húztak. Dr. Hayes elkeseredetten vette tudomásul, hogy ami szabadidejük akadt, amit nem a barátjuk vagy a tanulás kötött le, azt az anyjukkal töltötték.

Megállt, vett egy mély lélegzetet, kinyitotta a vizsgáló ajtaját, aztán belépett mögöttem. Nem adott időt, hogy rendezem a szobát, mielőtt visszajött velem, így örültem, hogy töröltük a belgyógyászati vizsgálatot.

David a báriumosüvegeket rázta fel.

– Kösz, David. Azokra nem lesz szükségünk.

David bólintott. Láttam már a felvételeket, és jól tudta, miért.

Ülő helyzetbe segítettem Danát, aki látható értetlenséggel nézett ránk.

– Dana – kezdte dr. Hayes. – Azt mondja, a problémái szerdán kora reggel kezdődtek?

– Igen – válaszolta, és a hangja feszült volt az egyre erősebb szorongástól.

Dr. Hayes nem válaszolt, hanem rámosolygott Danára, és a kezét a kezére tette. – Ma nem végezzük el a belgyógyászati vizsgálatot. Dr. Vance inkább ad egy időpontot egy CT-re. Öltözzön fel, és menjen vissza a várószobába. Nemsokára szólítják majd. Elkísérte valaki?

– A barátom, Joey.

– Helyes – paskolta meg az orvos a kezét.

– Rendbe jövök? – kérdezte, és keservesen csúszkált csontos fenekén.

Dr. Hayes úgy mosolygott, ahogy érzésem szerint a lányaira szokott. – Gondját fogjuk viselni. Ne aggódjon.

Segítettem Danának, hogy a padlóra tegye a lábát. – Hagyja magán a köntöst – mondtam sietve, aztán felkaptam egy másikat, és feltartottam. – Bújjon bele ebbe, mintha pongyola lenne. – Vékony karját beledugta a két nyílásba, aztán az irattartó melletti székhez támogattam. – Vegye fel a cipőjét. Mindjárt visszajövök. Próbáljon meg lazítani.

– Ühüm – mondta Dana, és igyekezett kényelmesen elhelyezkedni.

Felkaptam a pultról a vizsgálatkérő lapot, és átmentem az előhívóba az orvossal.

Amint hallótávolságon kívül értünk, dr. Hayes hozzám fordult. – Próbáljon még beszélgetni vele. Háttha ki tud még valamit szedni belőle.

– Megpróbálhatom. Az egyetlen szokatlan, amit említett, a harapás volt.

– Biztos, hogy nem állat harapta meg?

– Azt mondta, hogy egy részeg volt – vontam meg a vállamat. – Fertőzöttnek látszik.

Dr. Hayes még egyszer megnézte Dana abnormalis gázképét a monitoron. – Nagy kár. Aranyos gyerekeknek látszik.

Komoran bólintottam. Daviddal összenéztünk, aztán nagy levegőt vettem, és lelkiileg felkészültem rá, hogy egy ilyen súlyos titkot visszavigyek magammal abba a szobába. Az, hogy eltitkoltam előle a halálát, árulásnak tűnt, noha nem is ismertem.

A tornacipőm hangosan szakadt el a padlótól, amikor elindultam vissza. – Mehetünk? – kérdeztem ragyogó mosollyal.

2. fejezet

Scarlet

Mire ebédidő lett, Dana már meg is járta a műtőt. Christy elmesélte, hogy csak annyi időre nyitották ki, míg megállapították, hogy nincs mit tenni, aztán ismét visszazárták. Most arra vártak, hogy felébredjen az altatásból, hogy elmondhassák neki: nem lesz jobban.

– A barátja még mellette van – mondta Christy. – A szülei rokonlátogatásra utaztak. Nem biztos, hogy időben visszajönnek.

– Jézusom! – rándultam össze. El sem tudtam képzelni, hogy egy ilyen helyzetben távol legyek a lányaimtól, és azon tépelődjek, vajon visszaérek-e időben, hogy még utoljára lássam őket. Aztán elhessegettem a gondolatot. Az egészségügyi pályán dolgozók nem engedhetik meg maguknak azt a fényűzést, hogy beleéljék magukat a beteg magánéletébe. Túlságosan közel kerülnénk. Túlságosan valóságossá válna.

– Hallottál az influenzáról? – tette fel Christy a kérdést. – Minden hírcsatorna ezzel foglalkozik.

Megráztam a fejemet. – Szerintem nem influenza.

– Azt mondják, azzal az európai tudóssal függ össze. És rendkívül fertőző.

– Kik azok, akik ezt mondják? Az én fülemnek egy rakás bajkeverőnek hangzik.

Christy elmosolyodott, és a szemét forgatta. – Azt is *mondják*, hogy már nálunk is van. Kaliforniából jelentettek eseteket.

– Komolyan?

– Ezt állítják. – Megszólalt a csipogója. – Az ördögbe is, nagy a nyüzsi fent. – Megnyomott egy gombot, felszólt, aztán már ott sem volt.

Egy óra múlva már ellepték a kórházat, az emberek magukon kívül voltak. A sürgősségi őrült iramban vette fel a betegeket, a radiológián egy perc pihenőnk sem volt. David behívott egy másik asszisztenst, hogy mi ketten elláthassuk a sürgősségit, mialatt mindenki más a járóbetegekkel meg a bent fekvőkkel foglalkozott.

Bármi is történt, a város mintha felbolydult volna. Autó-balesetek, verekedések és a gyorsan fertőző vírus egyszerre csapott le. Amikor hatodszor mentem a sürgősségre, elmentem a röntgen várószobája előtt, és láttam, hogy az emberek összegyűltek a falra szerelt lapos tévé előtt.

– David? – intettem neki, hogy jöjjön oda hozzám a várószoba ajtajába. Benézett az üvegfalon, és látta, hogy az egyetlen, aki ülve maradt, egy kerekes székes volt.

– Igen?

– Rossz érzésem van ezzel kapcsolatban. – A rosszullét kerülgetett, amikor a legfrissebb híreket néztem. – Ma reggel a rádióban is valami ilyesmiről volt szó.

– Igen. Az első eseteket fél órája jelentették nálunk.

A szemébe néztem. – El kéne mennem, hogy utolérjem a lányokat. Mostanra már félúton járnak Anderson felé.

– Kizárt, hogy Anita elenged, amilyen diliház van. Egyéb-ként is nagyon fertőző, de az epidemiológiai központ szerint csak egy vírus, Scarlet. Úgy tudom, azok betegedtek meg, akik influenza elleni védőoltást kaptak.

Ettől az egy mondattól – bár semmi sem támasztotta alá – rögtön megnyugodtam. Három éve nem adattam be magamnak oltást, mert mindig rosszul lettem utána, így a lányoknak sem rendeltem meg. Valahogy nem tudtam elfogadni a gondolatot, hogy egy olyan vírus ellen oltassam be magam, ami lehet, hogy véd az éppen soros vírustörzs ellen, de lehet, hogy nem. Épp elég szemét van a szervezetünkben az élelmiszerekben levő hormonokkal meg a hétköznapi szennyező anyagokkal. Nem volt értelme kitenni magunkat még többnek, még ha a kórház biztatott is rá.

Daviddel éppen végeztünk a mobilröntgennel készített utolsó felvételekkel, amikor Christy kimerülten befordult a sarkon.

– Itt is olyan örültekháza volt, mint fent? – kérdezte.

– Igen – válaszolt David. – Vagy talán még nagyobb.

– Meg tudod még csinálni nekem azt a kanülbeültetést? – kérdezte Christy könyörgő tekintettel.

Davidre pillantottam, aztán ismét Christyre. – Ahogy most mennek a dolgok, ha átveszem a csipogódat, a munkaidő lejártáig bent kell maradnom. Itt tényleg nagy szükség van rám.

David az órájára nézett. – Tasha három harminckor jön be. Addig ellátjuk.

– Biztos? – kérdeztem, és lassan elvettem a csipogót Christytől.

David egy intéssel elhessegetett. – Semmi gond. Átveszem tőled a csipogót, amikor Tasha beér, hogy hazamehess.

A műtősnadrágom korcára tűztem a csipogót, és Christynek integetve elindultam felfelé.

Christy máris büntudatosan ráncolta a szemöldökét. – Kösz, ezerszer!

Már vagy századszor mentem el Chase mellett. Amint teltek az órák, egyre idegesebbnek látszott. Ahogy mindenki

más is. Ahogy a sürgősségin előállt helyzetből le tudtam szűrni, odakint elszabadulhatott a pokol. Próbáltam nézni a tévét is, de amint egy esettel végeztem, már szólt is a csipogóm, hogy átirányítsanak egy másikhoz.

Ahogy számítottam is rá, amint a műtőrészlegre értem, láttam, hogy addig nem szabadulok, míg David három harminckor át nem veszi tőlem a műszakot. Egyik eset a másikat követte, a C-kart műtőből műtőbe vittem, néha még egy másikat is kezelnem kellett annak, akit egy szimultán folyó műtéthez hívtak.

Egyetlen délután alatt láttam egy szilánkosra tört combcsontot, két törött kart, egy törött csípőt, és egy liftben utaztam egy hordágyra tett beteggel és két ápolónővel, akik a tetőre tartottak. A férfi vénái feketén rajzolódtak ki a bőrén, és fénylett az izzadságtól. A nővérek ideges évődéséből azt vettem ki, hogy a beteget mentőhelikopterrel viszik, hogy a kezét amputálják.

Aznap az utolsó esetem a legjobb körülmények között is veszélyes volt. De nem akartam felhívni Davidet, hogy felváltson. A lányok elhagyták a várost az apjukkal, és Davidet egy csinos feleség meg két kisleány várta haza. Semmi értelmese sem volt, hogy időben távozzak, ő meg sokáig bent maradjon, de már négy órával túlléptem a rendes munkaidőmet, és a vezetőség ezt rendszerint nem nézte jó szemmel.

Elmentem egy nagydarab asszony mellett, aki egy hordágyon feküdt idegesen és feldúltan. A kezét bekötözték, de nagy vérfolt terjengett a kötésen. Emlékeztem rá, hogy a sürgősségin már láttam, és eltűnődtem, vajon hol lehet a családja. Odalent még mind mellette voltak.

Angie, a műtőssegéd sietett felém, és megigazgatta a műtősapkáját, amit elnagyolt, élénk rózsaszín rúzsnyomok és zsebek díszítettek. Mintha csak igazolni akarná, miért ilyen fejfedőt

választott, kihúzott egy ajakfényt, és végighúzta a száján. – Hal-
lom, Chase rólad kérdezősködött.

Azonnal zavarba jöttem, és lesütöttem a szememet. – Ne
kezd már te is. – Mindenki annyira unatkozik, gondoltam,
hogy nincs jobb dolga, mint a nem létező szerelmi életemről
fantáziálni? Annyira szánalmas vagyok, hogy egy barát eshe-
tősége már izgalmasnak tűnik?

Rám kacsintott, amikor odaért mellém. – Hívd fel, külön-
ben lecsapom a kezedről.

– Biztos? – mosolyodtam el.

Angie a szemét forgatta, rám mosolygott, aztán rögtön ösz-
szeszorította a száját. – A fenébe is, bocs, Scarlet! Anyád keres
a kettes vonalon.

– Az anyám?

– Pár perce, mielőtt bejöttél, ide kapcsolták fel.

A telefonra pillantottam, és azon törtem a fejemet, mi az ör-
dögért kereshet a munkahelyemen. Alig beszélünk, így biztos
fontos dologról lehet szó. Lehet, hogy a lányok miatt? Majdnem
rávettem magam a telefonra.

– Halló?

– Jaj, hála istennek, Scarlet! Nézted a híreket?

– Csak futólag. Kitört a téboly. De amennyit láttam, abból
rosszul fest a helyzet. Láttad a Los Angeles-i Nemzetközi Re-
pülőtéren micsoda pánik tört ki? Az emberek megbetegedtek
némelyik járaton. Szerintem így jutott ide is.

– Nem sokat izgatnám ezen magam. Az ország belsejében
semmi sem szokott történni.

– Akkor miért hívtál? – kérdeztem összezavarodva. – A lá-
nyokkal minden rendben?

– A lányokkal? – mordult fel. Még szuszogni is csak
leereszkedően tudott. – Miért hívnálak a lányok miatt?
A konyhapadlóm felkunkorodik a hűtő melletti sarokban,

és reméltem, hogy megkéred Andrew-t, hogy ragassza vissza.

– A hétvégén nála vannak a lányok, anya. Most nem tudok beszélni. A múltban vagyok.

– Tudom! Olyan fontos az életed.

Angie-re pillantottam, és láttam, hogy a műtősfíúval már majdnem végeztek. – Megkérdzem, de mint mondtam, nála vannak a lányok.

– Sokat vannak nála. Minden hétvégén bárókba jársz, vagy mi?

– Nem.

– Akkor mi fontosabb, mint a gyerekeidet nevelni?

– Mennem kell.

– Érzékeny téma. Sosem szeretted, ha megmondták, hogy valamit nem jól csinálsz.

– Ez Andrew hétvégéje, anya, mint minden második hétvége.

– Hát... Miért esik a hétvégéje arra a két napra, amikor nekem segítségre van szükségem?

– Tényleg dolgom van.

– Legalább csomagoltál nekik szép ruhát, hogy az apjuk templomba vihesse őket? Hiszen egyedül ő veszi a fáradságot, hogy az Úrral megismertesse őket.

– Viszlát, anya. – Akkor tettem le a kagylót, és sóhajtottam fel, amikor dr. Pollard belépett.

– Jó napot mindenkinek. Nem tart sokáig – mondta. A kezét ujjakkal felfelé maga elé tartotta, hogy Angie ráadhassa a kesztyűt. – Úgy fest, hogy mind hosszú éjszakának nézünk elébe, ezért remélem, senkinek sincs esti programja.

– Igaz? – kérdezte Ally. – A Los Angeles-i reptérrel kapcsolatban?

– A Dullesen is ez történt.

Az órára pillantottam, aztán a telefonhoz mentem, és bepötyögtem a számokat. Andrew telefonja négyszer kicsöngött, aztán a hangpostája jelentkezett.

Felsóhajtottam. – Itt Scarlet. Kérlek, hívj fel a kórházban. A műtőben vagyok, de azért mindenképp hívj, hogy egyeztessünk. Amint itt végzek, hozzátok indulok.

Nathan

– Újabb nyolc óra, aminek piszkosul semmi értelme nem volt. Amikor végeztem az irodában, a szabadságra kellett volna először is gondolnom, vagy legalább annak kellett volna mosolyt fakasztania, de nem így történt. Lehangolt, hogy az életem egy újabb napját vesztegettem el. Az igazat megvallva, tragikusnak éreztem. Nyomorúságos élet, amikor az ember nap mint nap irodai munkát kénytelen végezni egy villamosszövetkezetben, ami semmit sem számít a világon, aztán meg hazamegy egy feleséghez, aki utálja.

Aubrey nem volt mindig ilyen rohadt szuka. Amikor összeházasodtunk, még humorérzéke volt, és alig várta, hogy eljőjjön az este, és ágyba bújhassunk, egymáshoz simuljunk, csókolózunk, simogassuk egymást. Nem azért szopott le, mert a születésnapom volt, hanem mert a kedvemben akart járni.

De hét éve megváltozott. Megszületett Zoe, én pedig a kíváncsi, imádni való férjből az örökös csalódást okozóvá léptem elő. Képtelen voltam az igényeinek megfelelni. Ha segíteni próbáltam, vagy túl sokat csináltam, vagy nem úgy, ahogy kellett volna. Ha kitértem az útból, lusta disznó voltam.

Aubrey otthagyta az állását, hogy otthon maradjon Zoéval, így az én fizetésem lett az egyetlen jövedelemforrásunk. Aztán

egyszer csak az sem volt elég. Mivel nem kerestem annyit, mint amit Aubrey elégnak tartott, elvárta, hogy amint belépek az ajtón, mentesítem a gyerektől. Nem beszélgethettem a feleségemmel. Bevette magát a dolgozósobába, a számítógép előtt ült, és az interneten szerzett barátaival csevegett.

Zoét szórakoztattam, míg kivettem a tányérokat a mosogatógépből, és vacsorát készítettem. Segítséget kérni megbocsáthatatlan bűnnek számított, és ha félbeszakítottam a gyerekmentes szünetet, újabb okot szolgáltattam Aubrey-nak, hogy gyűlöljön, mintha még nem lett volna elég.

Amikor Zoe óvodába került, reménykedtem, hogy jobbra fordul a helyzet, Aubrey visszamegy dolgozni, és ismét a régi önmaga lesz. De nem tudott a haragtól szabadulni. Mintha nem is akart volna.

Zoénak már csak pár hete volt hátra a második osztályból. Elmentem érte az iskolához, és mindketten reméltük, hogy Aubrey annyi időre elfordul a képernyőtől, hogy észrevegye, hogy hazaértünk.

Jó napokon így is volt.

Ma azonban nem így történt. A rádió és az internet kora reggel óta ontotta magából a híreket egy járványról. Egy hírekkel teli nap Aubrey számára azt jelentette, hogy fel sem emelte a fenekét az irodai széke kifakult, pecsétes, kék üléséről. Megbeszélte a híreket idegenekkel a fórumokon, közösségi oldalakon barátokkal és távoli rokonokkal, és kommentelt a média weboldalain. Elméletek. Viták. Mindez a házasságunk részévé vált, és engem kitűrt.

A nyolcéves kupémban vártam az általános iskola mögött parkoló kocsisorban. Zoe nem szeretete, ha utolsónak mentem érte, ezért sosem mulasztottam el, hogy rögtön munka után érte menjek. Negyven perc várakozás elég volt, hogy átálljak a munkahelyről privát üzemmódra, és lélekben felkészüljek egy

újabb zűrés estére, amit a feleségem segítsége vagy elismerése nélkül kell végigcsinálnom.

A DJ hangvétele a szokottnál komolyabbnak tűnt, ezért felerősítettem a hangot. Olyan szót mondott, amit korábban nem hallottam még a szájukból: általános járvány. A fertőzés már bejutott az országba. A Dulles és a Los Angeles-i Nemzetközi Repülőtéren is pánik tört ki, amikor a nemzetközi járatokon megbetegedett utasok megtámadták a repülőtársaságok alkalmazottait, valamint a mentősöket, akik lesegítették őket a repülőgépekről.

Valahol a tudatom mélyén sejtettem, mi folyik. A reggeli bemondó egy kutató letartóztatásáról beszélt Európában, és miközben a gondolataim újra meg újra akörül forogtak, hogy ez lehetetlen, mégis tudtam.

Belenéztem a visszaapillantó tükörbe; ha olyan látott volna most, aki régebben ismert, simán elment volna mellettem. Barna szemem már nem csillogott, a tekintetem már nem volt olyan céltudatos, mint egykor. A szemem alatt sötét karikák. Tizenöt éve még száz kiló izom és magabiztosság voltam, most úgy éreztem, minden nappal egyre megtörtebb leszek.

Aubrey-val a középiskolában ismerkedtem meg. Akkoriban még szeretett megérinteni, beszélgetni velem. Nem volt valami izgalmas a történetünk. Én egy kisvárosi focicsapat kezdőcsapatában voltam, ő meg a szurkolócsapat vezetője volt. Mindketten nagyhalak voltunk egy kis pocsolyában. Világosbarna, kócos hajamat meglibbentette egy szélroham, ami befújt az anyósülés felőli leeresztett ablakon. Aubrey régen szeretete, hogy ilyen hosszú. Most már csak azért zrikált folyton, hogy miért nem megyek fodrászhoz. Ha jól belegondolok, ha rólam volt szó, minden miatt cseszegetett. Még eljártam az edzőterembe, és a munkahelyemen a nők még kikezdtek velem, de Aubrey mostanában már meg sem látott. Nem tudom,

hogy a vele való együttlét szívta-e ki belőlem az életet, vagy az évek során elszenvedett csalódások. De minél több év telt el a középiskola óta, annál lehetetlenebbnek tűnt, hogy valamit kezdjek magammal.

A rádióban egy utálatos hangra lettem figyelmes. Egy gépies férfihang szólt a kocsim hangszóróiból: – Vörös riasztást hallanak a Veszélyhelyzeti Értesítési Szolgáltatástól. A Canton megyei seriff hivatalának jelentése szerint beigazolódott, hogy az államunkban is felütötte a fejét egy rendkívül fertőző vírus. Ha lehet, maradjanak otthon. Vörös riasztás a Veszélyhelyzeti...

A visszapillantó tükrömben mozgásra lettem figyelmes. Egy nő rohant a kocsijától az iskola ajtaja felé. Egy másik kiugrott a kisbuszából, és egy kisgyerekekkel a karjában, rövid megtorpanás után szintén futásnak eredt az iskola felé.

Édesanyák voltak. Természetesen nem hagyták, hogy a logikus gondolkodás tétovázásra készítse őket. A világ pokolra szállt, ők pedig biztos helyre akarták menekíteni a gyerekeiket... bárhol is volt az a biztonság.

A sebességváltót parkolásba tettem, és kinyitottam az ajtót. Gyors léptekkel indultam el, de amikor az őrjöngő anyák elfutottak mellettem, én is futásnak eredtem.

Az épületben az anyák vagy karban vitték ki a gyerekeiket a parkolóba, vagy gyorsan benyitottak az osztálytermekbe, és nem vesztegették az időt azzal, hogy elmagyarázzák a tanároknak, miért mennek el korán.

A rémült szülőket kerülgettem, akik kezüknél fogva húzták összezavarodott gyerekeiket. Végül odaértem Zoe osztályterméhez. Az ajtó a betonfalnak csapódott, amikor felszakítottam.

A gyerekek elkerekedett szemmel bámultak rám. Még senkit sem vittek haza.

– Mr. Oxford? – fordult hozzám Mrs. Earl. Dermedten állt az osztályterem közepén, körülötte miniasztalok és székek és miniemberek. Türelmesen várták, hogy Mrs. Earl kiossza a házi feladatokat, amiket haza kellett vinniük. Feladatokat, amik pár óra múlva már semmit sem fognak jelenteni.

– Bocs, de el kell vinnem Zoét. – Zoe is meglepetten bámult rám, mert nem szokta meg, hogy az emberek csak úgy berontanak. Olyan kicsinek látszott, még abban a pici székben is, amiben ült. Világosbarna haja épp csak kicsit visszakunkorodott, és súrolta a vállát, ahogy szerette hordani. A szivárványhártyája zöldjét-barnáját még az osztályterem másik végéből is láttam. Olyan ártatlannak és sebezhetőnek tűnt, ahogy ott ült. És a többi gyerek is.

– Braden? – rontott be Melissa George, és majdnem ledöntött a lábamról. – Gyere, kicsim – nyújtotta a kezét a fia felé.

Braden Mrs. Earltre pillantott, aki jóváhagyólag bólintott, aztán a kisfiú felállt, és az anyjához jött. Szó nélkül hagyták el a termet.

– Nekünk is mennünk kell – léptem oda Zoe padjához.

– De a házim, papa!

– Majd később elvisszük, édesem.

Zoe kihajolt oldalra, hogy mellettem a szekrényét lássa. – A hátizsákom!

Felkaptam a lányomat, és igyekeztem megőrizni a nyugalmammat. Nem tudtam, milyen világ vár odakint az iskola előtt, és nem fogom-e hülyén érezni magam, amikor a kocsimhoz érek.

– Mr. Oxford? – szólt ismét Mrs. Earl, de ezúttal odajött hozzám az ajtóban. A fülemhez hajolt, ugyanakkor a szemembe nézett. – Mi folyik itt?

Körülnéztem a teremben, a kisdíákok figyelmes tekintetén. Vastag krétával rajzolt kezdetleges rajzok és színes, oktató

jellegű plakátok lógtak összevissza a falakon. A padlót a kívágós játék hulladéka borította.

A gyerekek rám függesztették a tekintetüket, és várták, hogy megmondom, miért törtem rájuk. Továbbra is várni fognak. Egyikük sem tudta volna felfogni azt a rémálmot, ami mostantól számítva pár óra múlva vár rájuk – már ha volt ennyi időnk –, és nem akartam pánikot kelteni.

– Azonnal haza kell juttatnia a gyerekeket, Mrs. Earl. Át kell adnia őket a szüleiknek, aztán menekülnie kell.

Nem vártam meg, hogyan reagál, hanem végigrohantam az emberektől nyüzsgő folyosón. A tömeg összetömörödött a főbejáratnál, ezért a vállammal kinyomtam az iskola-előkészítők játszóterére vezető ajtót, és Zoéval a karomban átugrogtam a kerítést.

– De papa! Nem szabad átmásznod a kerítésen!

– Bocs, szívem. De papa nagyon siet. Fel kell vennünk a mamit, és...

Elakadt a szavam, míg Zoét bekapcsoltam az ülésébe. Fogalmam sem volt, hova menjünk. Hol lehet ilyesmi elől elbújni?

– Kerülhetünk a benzinkút felé, hogy jégkását vegyünk?

– Ma nem, bébi. – Csókot nyomtam a homlokára, mielőtt becsaptam az ajtót.

Próbáltam vigyázni, hogy ne rohanva kerüljem meg a kocsit, de a pánik és az adrenalin hajtott. Becsaptam az ajtómat, és kirongyoltam a parkolóból, mert képtelen voltam úrrá lenni a félelmen, ami azt súgta, ha csak egy picit is lassítok, valami iszonyatos történik.

Fél kézzel a kormányt fogtam, a másikkal a fülemhez szorítottam a mobilomat. Így vezettem hazáig, fittyet hánytam a közlekedési lámpákra, sebességkorlátozásra, és csak arra ügyeltem, hogy más, pánikba esett autósok ne ütközzenek nekem.

– Papa! – kiabálta Zoe, amikor egy fekvőrendőrről nagy sebességgel hajtottam át. – Mit csinálsz?

– Bocs, Zoe. A papa nagyon siet.

– Elkésünk?

Nem egészen tudtam, mit válaszoljak erre. – Remélem, nem.

Zoe arckifejezése a rosszállását jelezte. Mindig is próbált nevelni engem és Aubrey-t. Talán azért is, mert Aubrey nem volt igazán alkalmas szülő, rólam meg jobbára lesírt, hogy gőzöm sincs, mit művelek.

Beletapostam a gázba, és hazafelé menet igyekeztem elkerülni a főutakat. Valahányszor a mobilomról hívni próbáltam Aubrey-t, furcsa foglalt jelzést kaptam. Amikor odaértem, tudnom kellett volna, hogy baj van. Azonnal hátramenetbe kellett volna tennem a kocsit, és elhúzni onnan, de egyedül az járt a fejemben, hogy tudnám Aubrey-t rávenni, hogy szakadjon le az istenverte számítógépéről, és hogy mi az a pár holmi, amit össze kell szednünk, és erre mennyi időt hagyjak. Egy kósza gondolat futott át a fejemben, hogy mennyi idő van addig, míg megszűnik az internet, és milyen ironikus, hogy egy vírusjárvány menti meg a házasságomat. Olyan sok „volna” sűrűsödött össze abban a pillanatban, én mégis figyelmen kívül hagytam mindet.

– Aubrey! – ordítottam, amint benyitottam a házba. Logikus volt, hogy a dolgozószobában néztem meg először. Meglepett, hogy a kék irodai szék üres. Annyira elképedtem, hogy megtorpantam, és úgy meredtem a székre, mintha még volna rá remény, hogy a látásom kitisztul, és Aubrey megjelenik előtttem, ahogy nekem háttal, görnyedten gubbaszt az íróasztalnál, és csak annyit mozdul, hogy arrébb tolja az egeret.

– Hol a mami? – kérdezte Zoe, még vékonyabb hangon, mint máskor.

A riadalom és a kíváncsiság keveréke miatt nem válaszoltam rögtön. Aubrey feneke éveken át kétfelől lefolyt a székről, és a szék ülőkéjébe valóságos krátert vájt. A konyhából síri csönd áradt, a földszinti fürdőszoba ajtaja nyitva volt, odabent sötétség honolt.

– Aubrey! – kiáltottam fel a második lépcsőfokról, és vártam, hogy megjelenjen a lépcsőfordulóban, és egyre teátrálisabb léptekkel levonuljon. Bármelyik pillanatban a rá oly jellemző, bosszús sóhajt hallom majd, és szekálni kezd valamiért, bármiért, de várakozás közben egyre nyilvánvalóbb lett, hogy nem jön.

– Nagyon elkésünk – nézett fel rám Zoe.

Megszorítottam a kezét, és abban a pillanatban egy fehér borítékra esett a tekintetem, ami az ebédlőasztal közepén feküdt. Zoét magammal húztam, mert egy percig sem mertem szem elől téveszteni, és felvettem a borítékot. „Nathan”, ez állt rajta Aubrey kislányos, mégis rendetlen írásával.

– Ez most komoly? – mormoltam, és feltéptem a borítékot.

Nathan!

Mire ezt megkapod, én már órák óta nem vagyok itthon. Valószínűleg a világ legönzőbb emberének tartasz, de engem már az sem bír maradásra, hogy tartok tőle, hogy rosszat gondolsz rólam. Boldogtalan vagyok, és már régóta így érzem magam.

Szeretem Zoét, de nem vagyok jó anya. Te akartál apa lenni. Tudtam, hogy jó szülő leszel, és azt hittem, ha te az vagy, én is az leszek, de nem így történt. Képtelen vagyok így tovább élni. Annyi mindent szeretnék kezdeni az életemmel, de az otthon ülés nincs közöttük.

Sajnálom, ha ezért most meggyűlölsz, de végre eldöntöttem, hogy ezt el tudom viselni. Sajnálom, hogy ezt el kell magyaráznom

Zoénak. Holnap híllak, amikor már berendezkedtem, és segíték neked megértetni vele.

Aubrey

Hagytam, hogy az összehajtogatott papírlap a kezemből az asztalra hulljon. A „hívlak” szót sosem tudta helyesen írni. A számtalan dolog egyike, ami Aubrey-ban zavart, de aminek sosem adtam hangot.

Zoe felnézett rám, és várta a magyarázatot, vagy valami reakciót, de egyikre sem voltam képes. Aubrey elhagyott minket. Visszajöttem ezért a lusta, házsártos, nyomorult picsáért, ő meg kibaszottul itt hagyott minket.

Odakint sikoly hallatszott, és Zoe annyira megrémült, hogy átfogta a lábamat, és a valóság abban a pillanatban szakadt ránk, amikor az első golyók átütötték a konyhaablakokat. Lebuktam, és intettem Zoénak, hogy ő is bukjon le.

Nem hívom fel Aubrey barátait és rokonait, hogy megtudjam, hol van, és visszakönyörögjem. Biztos helyre kell menekítenem a lányomat. Lehet, hogy Aubrey rossz pillanatot választott a függetlenség kivívására, de ezt akarta, nekem meg egy kislányt kell megvédenem.

Újabb sikolyok. Dudálás. Fegyverropogás. Jesszusom. Jesszusom, Jesszusom, Jesszusom! Megérkezett.

Kinyitottam a hallban levő szekrényt, és elővettem a baseballütőmet, aztán a lányomhoz mentem, és letérdeltem, hogy könnyes szemébe nézhessek. – Zoe. Vissza kell jutnunk a kocsinhoz. Fogd, kérlek, a kezemet, és mindegy, mit látsz vagy hallasz, el ne engedd, megértetted?

Zoe szemébe újabb könnyek gyűltek, de gyorsan bólintott.

– Jó kislány – mondtam, és homlokon csókoltam.

